

Az idő

Az idő oly gyorsan száll,
mint a pille, tovább áll.
Hét határon ciripel a tücsök,
én meg a fenekemen csücsülök,
ahelyett, hogy gyorsan cselekednék,
röpködnek körben a tarka lepkék.

Még a méhek is szorgalmasabbak nálam,
édes terméküktől leesik az állam.
Cselekedni kéne most már nagyon,
nem hagyom, hogy bárki megzavarjon.
Kinéztem a célt, máris egyenes az út előttem,
késedelemre nincs okom, eleget nézelődtem.

Fecskék, lepkék, cinkék, gólyák,
temérdek feladat vár ránk.
Induljunk el hát, szárnyakat fel,
rajtol a nagy kaland, égi jel.
Gyere velem te is, ne ülj ott egyedül,
hozd magaddal a jókedved, fussunk együtt.

Budapest, 2021. június 7.

Óda az álmodozóhoz

Légvárak és üde kártyavárak,
a lapok a semmibe hullanának,
ha az álmok soha nem válnának
valóra életünk színes kristályában.

A homokóra szemcséi gyorsan peregnek,
senki sem kérdi meg, perceink mivel telnek.

Ábrándozva tekintünk az út túloldalára,
miközben sorsunkat siratjuk, s másokat okolunk
telhetetlen mivoltunk felismerése hiányában.

Mert hiába minden könny, ha a lábunk
földbe gyökerezve ragad a nehéz
súlytól megöregedve bástyaként
a végeláthatatlan álmok erdején.

Vágyaid szelleme kísért,
s füledbe súgja üvöltve,
hogymint lép ki a gödörből, hagyj fel
az álmodozással, légy végre szabad,
és sorsodban jöjjön el a tavasz.

Légy te a kisördög,
mely fejedben egyfolytában motoszkál,
mert tenni akar rögtön,
nem csak várni mélán,
míg valaki azt mondja neki,
hogy „Mi lett volna, ha...”
Kiskorodban megtanultad a jelszót: Előre!
Az élet ma sem szól másról, erőre
kapva menetelj a sorban előre.
Fel a fejjel! Nézz a Napra!
Sugaraí ugyanúgy sütnek rád, mint aznap,
mikor feladtad a harcot régen
az élet nevű csatatéren.
Ez itt a tettek ideje,
az álmokat hagyd meg a tehetetlen embereknek,
mert ők még nem tudják,
hogy az élet nem fog rájuk várni már.

Budapest, 2020. szeptember 10.

Most

Mire vársz? Mikor élsz? Mitől félsz?
Használd ki most életed minden percét!
Vissza sosem tér ez a pillanat,
most kell, hogy élj, ragadd meg a nyarat!

Rohan az idő, mint ahogy a folyó
sodródik medrében gyorsan, szaporán.
Megállítani nem tudod, így lesz jó
és ízletes a napzáró vacsorád.

Szerezz élményt és barátokat,
szeress bátran, határozottan!
Ölelj át, mintha nem lenne holnap,
élj a mának, engedd el a rosszat!

Most fuss, táncolj, dalolj, nevedd,
és mindenekelőtt szeress!
Szeresd az életed minden percét,
mert a pillanat vissza sosem tér.

Az élet lágy dallamát és dús illatát
zamattá formálja a csendülő gitár,
friss gyümölcsét éretten télen-nyáron
elménkben szüreteljük hosszú távon.

Most kell, hogy lásd a ma virágát.
Éld át a pillanat varázsát!
A mában élj, és szeresd, amit alkotsz,
a holnapot később kell befogadnod.

A film már forog. Te döntesz.
Rendező vagy, vagy csak díszlet.
Kezedben a sorsod, ne csak állj és várakozz,
minduntalan az élet után csak vágyakozz.

Dönts el most, hogy lerombolod belül
azt a falat, mely észrevétlenül,
szorosan köréd épült az elmúlt években,
és élvezd tovább saját, egyetlen életed.

Budapest, 2020. szeptember 6.